

TOVEERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaissten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

N:o 43

TIISTAINA, LOKAK. 23 P.—TUESDAY, OCT. 23

1917 — Seitsemäs vuosik.

Ihanneliittotyö

Kirj. Selma Loukola.
(Jatkoo.)

Ihanneliittojen kokoukset.

Sellaisilla paikkakunnilla, joissa on paljon lapsia, siis isoja ja pienempiä, olisi edullista jakaa Ihanneliitot kahteen osaan. Pienten osasto, johon voisi kuulua lapset esim. 8 v.—14 v. Isoimpain osasto, johon kuuluisivat lapset 14 v.18 v. Täällä Fitchburgissa ollaan alulla kokeilemaan sillä tavalla Ihanneliittojen toimintaa. En tiedä onko vielä pääty kunnolliseen alkuun. Kokemus on kuitenkin ennen osoittanut, että isot lapset eivät mielellään toimi pienten lasten kanssa. Tehdaskylissä, sellaisissa kuin tämä Fitchburg, joissa suuri osa 14 v. lapsista käyvät työssä, on senkin tähden tarpeellista olla Ihanneliitossa kaksi osastoa. Työssä käyvät lapset tulevat pikkuvanhoiksi, eivätkä lue itseään lasten joukkoon kuuluviksi. Vaikka ihanneliiton opettajana on kuinka kykenevä henkilö tahansa, on hänen vaikea saada ainakaan suuremmissa joukoissa, työssä käyviä lapsia toimimaan nuorien, koulussa käyvien lasten kanssa. Koulussa käyvien isompien lasten tävuttaminen siihen on koko paljon helpompaa. Jos tarkastelemme työssä käyviä ja koulua käyviä saman ikäisiä lapsia, niin huomaamme edellisen todeksi. Ero heidän ajatustavoissaan ja käytöksessään ovat huomattavat.

Sattuvan todistuksen sain siitä kerran kuin ihmettelin eräälle Ihanneliiton oppilaille, miksi ei se ja se tyttö tai poika enää käy Ihanneliiton kokouksissa, vaikka ennen olivat innokkaimpia jäseniä. Puhuteltu selitti kysyneessä useimmilta ikäisiltään tovereilta siihen syytä ja saaneensa kaikilta melkein saman vastauksen. Olivat ihmetelleet, etten minä, silloinen Ihanneliiton opettaja ymmärrä, etteivät he työssä käyvät enään voi toimia pienten koulua käyvien lasten seurassa. Silloin minulle vasta selvisikin, miksi niin monet koulun käyntinsä lopettaneet lopettivat Ihanneliitossakin käyntinsä. Monet samaisista lapsista ovat sittemmin vierantuneet kokonaan meikäläisten joukosta. Kuitenkin on se juuri sellainen ikä, jolloin heitä olisi koetettava pitää mukana. Se on nuoruusajan lähestyvä hulluuden aika, jolloin lapsemme tarvitsevat erikoista huolellisempaa ohjausta ja neuvoja.

Jos he silloin lupuvat meistä, voi käydä, etteivät koskaan tule enään mukaan, tai tulevat vasta vuosien katkerien kokemusten opettamina. Tulevat väsähtäneinä, nuoruusajan ajattelemattomien retkien jälkeen.

Eikö olisi siis parempi koittaa pitää heitä mukana nuoruusajan innoituksen ajankin. Silloin heillä on halua ja voimia toimia, kun heille vain järjestetään sellaiseen tilaisuuksiin. On sanottu, että osastojen alaosastoissa on heille tilaa. Kuitenkin olen useita kuulut, että ei niin muoria vielä haluta ottaa sellaisiin tehtäviin. Eikä mielestäni ole sopivaakaan, että lapset niissä toimivat. Eri toiminta-aika tulee olla kasvavilla. Ei myöhäiset valvomiset ole heille eduksi henkisesti eikä ruumiillisesti.

Edellisten syvien perusteella minä suosittelisin siis järjestettäväksi, Ihanneliittojen toiminta alussa mainitulla tavalla, niissä sellaiseen on edellytyksiä.

Kuten jo ennen julaistusta Ihanneliiton toimintaa koskevista ohjeista huomataan, ovat Ihanneliittojen kokoukset pienois-kuvia s. s. osastojen toiminnasta. Kuitenkin sillä erotuksella, että Ihanneliiton virkailijat toimivat opettajien ohjauksen alaisina. Se siis edellyttää sitä, että Ihanneliittojen opettajien tulee olla ainakin jonkunverran selvillä eri kokoustehtävistä. Esim. pöytäkirjan kirjottamisesta, jäsenkirjan pidosta, puheenjohtajan tehtävistä j. n. e.

Isoimmissa Ihanneliitoissa, joissa on useita opettajia, tulee niiden eri tehtävien valvominen

jakaa eri aloille sopivien opettajain kesken. Ei ole sillä hyvää, että Ihanneliitossa valitaan esim. pöytäkirjan kirjottaja lapsista, mutta ei huolehdita siitä tuleeko kirjuri tehtävässään saamaan tarpeellista ohjausta. Huolehdita, että lapsi jolla mainittu tehtävä on tulee siinä edistymään. Samoin kaikissa muissa tehtävissä, tulee opettajain antaa ohjausta.

Olisi mielestäni koitettava järjestää tehtävät siten, että jokaisen jäsenen osalle lankeaisi joku, kullenkkin parhaiten sopiva toimi. Ihanneliiton kokouksissa tulee keskustella ja päättää mainitut asiat, mutta opettajain tulee aina tarpeen tullen ohjata asiat oikealle tolalle. On tietysti koitettava saada lapset niin paljon kuin mahdollista käyttämään puheenvuoroja, vain tarpeen tullen täytyy opettajain lausua asioista mielipiteensä, että kokous ei mene pois sääntömääräisestä järjestyksestä ja että edellisiä päätöksiä noudatetaan.

Kun Ihanneliiton työkokouksissa ei ole paljon aikaa kuhuttavia asioita, olisi hyvä järjestää niihin jonkunlaisia opintotilaisuuksia. Esim. lausunto ja esiintymisopetusta, jos paikkakunnalla on sellaiseen opetuksen pystyviä henkilöitä. Eihän tosin ole tarpeellista etsiä siihenkään tehtävään kovin oppineita. Josku asiaan innoitunut voi sellaisen oppineen puutteessa ottaa ja lukea esiintymis- ja lausunto-ohjeita sitä alaa käsittelevistä kirjoista. Harjoitella ensin itsensä varmaksi ja niin ollen pystyä kyllä siihen tehtävään. Se on

(Jatkoo edellisellä sivulla)

Venäjän nais-sotilaat

Kirj. Charles Edward Russell.

(Seuraava kirjoitus on mielenkiintoinen sentähden, että se kertoo minkä osan naiset suorittivat Venäjän vallankumouksessa. — Toim.)

Sen uutisen johdosta, että Venäjän "kuoleman paltaloona" kokoonpantu nais-sotilaista, on todella mennyt taistelurintamaan tappamaan ja tapettaviksi, muu maailma melkein tukahtui hämmästyksestä. Kukaan ei hämmästynyt Venäjällä. Mutta siellä, ajattelevalle katsojalle näytti asia aivan luonnolliselta. Venäjän naiset eivät ole tehneet sotia kuin löytäneet nuden toiminta-alan vilkkaalle järjelleen ja levottomalle enerkiälleen. Miksi siis hämmästyä?

Venäjän nainen teki vaan ennemmän historiaa, joka toimiala on tullut hänen erikois-alakseen. Hän se oli joka teki vahvan ja unhoittumattoman osan historiaa marraskuun 12 päivästä neljän-teentoista päivään. Silloin hän ohjasi vipusimen, joka kukisti syväälle juurtuneen valtaistuimen ja heitti ennen armollisen majesteetin esi-isien valtaistuimelta. Hän, Venäjän nainen, sen teki. Monien vuosien jälkeen vallankumouksipuheita, unelmia, toivea ja propagantaa, hänen käteensä se oli joka sen teki.

(Jatkoo toisella sivulla)

— — — JA KAIKKI TÄMÄ TAPAHTUU MINUN NIMEENI

Saksan keisari väittää olevansa Jumalan valitsema kokomaailman hallitsija, joten Saksan sota koko maailmaa vastaan on muka Jumalan käskystä.